

תת"ע 512/11/18 - מדינת ישראל נגד דנילוב ולדמיר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 512-11-18 מדינת ישראל נ' דנילוב ולדמיר
לפני כבוד השופט אריה זרזבסקי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דנילוב ולדמיר

הנאשם

הכרעת דין

בית המשפט מזכה את הנאשם מחמת הספק.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו, ביום 11.3.18 סמוך לשעה 13:26, בכביש 1 ק"מ 3 בסמוך ל-1 לכיוון מערב, נהג ברכב ובעת שהרכב היה בתנועה, אחז או השתמש בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית, בניגוד לתקנה 28(ב) לתקנות התעבורה **התשכ"א-1961**.

במקור קיבל הנאשם הודעת תשלום קנס אולם הוא בחר שלא לשלם את הקנס וביקש כי עניינו יובא בפני שופט.

ביום 6.11.18 מסר הנאשם כפירה מפורטת. לדבריו, לא דיבר, יש ברשותו פלט שיחות ואף לא החזיק את המכשיר ביד, המכשיר היה בתוך עריסה והשתמש בוויז, מדובר ברכב שאינו שלו והוסיף כי אין לו שום סיבה להחזיק את הטלפון ביד וכן, ביקש לקבוע התיק להוכחות.

מטעם התביעה העיד השוטר רס"ר א'להר בן (להלן: "ע.ת.1"), עדותו נשענה רובה ככולה על הדו"ח אשר הוא רשם ביום המקרה - ת/1.

מטעם ההגנה העיד הנאשם אשר טען לעצמו כאשר הוא נשען על שתי תמונות (נ/1 ו-נ/2) אשר צולמו על ידו והבאות לתמוך בטענות בדבר הפרשי גובה אשר אינם מאפשרים שדה ראייה אליבא דדעת המאשימה, וכן על פלט שיחות המתייחס לשיחות אשר יצאו ממכשיר הנאשם לשעות הרלוונטיות לאכיפת העבירה (נ/3)

גרסת המאשימה:

עמוד 1

בהודעת הקנס אשר נערכה ע"י ע.ת.1 מובא כי "במהלך סיור שגרתי עם אופנוע סמוי 75287 בכביש 1 כשאני בנתיב שני מימין מתום 4 נתיבים שזרמו כשאני מבחין בנהג נוסע במקביל אלי על נתיב שלישי מימין מתוך 4 נתיבים ודרך חלון אחורי ימני וקדמי שקופים ונקיים ללא וילון או מדבקה, הנ"ל מטה ראשו למטרה מספר פעמים לסירוגין, התקרבותי ונעמדתי על רגליות אופנוע, כשאני צמוד אליו הבחנתי בנ"ל שמביט מטה וטלפון נייד מונח על ירך רגל ימין, אצבעות יד ימין וזאת על גבי צג המכשיר כשהבחין בי הביט קדימה נעצר תוך קשר עין רצוף ושטח ההפרדה רחב (חב' חשמל) ראות טובה אור יום ללא גשם כשניגשתי לרכב הבחנתי בטלפון נייד מונח על כיסא ליד הנהג דלוק שצג המכשיר וויז הבחנתי בבירור בעבירה ללא כל הפרעה הזדהיתי לפי תעודת מינוי הוסברה העבירה לנהג". השוטר מציין עוד כי דברי הנהג "הסתכלתי בוויז אני צריך להיות בהרצליה, תגובה משנית הסתכל בוויז כדי לא להיות בטלפון".

בכך נטען כי הנאשם עבר את העבירה כמיוחס לו בכתב האישום.

גרסת הנאשם:

הנאשם מכחיש כי אחז במכשיר טלפון נייד, וכן הכחיש כי ניהל אותה עת שיחה כלשהי בטלפון. להגנתו ציין הנאשם כי ברכבו מותקנות דיבוריות וכן מצוי מתקן מגנטי כאשר המכשיר היה תפוס לידו בצד ימין ליד ידית ההילוכים. בעת הנסיעה, הסתכל מספר פעמים על הוויז אשר הורה לו לנסוע שמאלה, אולם המשיך ישר כאשר השוטר חלף על פני רכבו בנתיב השלישי במרחק של כארבעה מטרים לערך. בעת אכיפת העבירה הנאשם נהג במהירות של 90 קמ"ש כאשר רכב ע.ת.1 נסע במהירות של כ-95-100 קמ"ש. ע.ת.1 עצר בצד כ-70 מטרים מהנאשם וסימן לו לעצור, ללא מדי שוטר ובאמצעות תנועות ידיים. מלבד הנאשם ע.ת.1 עצר גם נהג טריילר.

עפ"י טענת הנאשם כשנשאל אם יודע מדוע נעצר השיב בשלילה ולאחר מכן אף נשאל בעניין בעלות הרכב והשיב כי הרכב שלו.

דין והכרעה:

1. לאחר ששמעתי את הצדדים, בחנתי את עדויותיהם ואת הראיות שהגישו לא אוכל לקבוע במידה הנדרשת במשפט הפלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים;

א. הפרשי הגובה בין הרכבים -הנאשם נהג ג'יפ טויוטה גבוה כאשר ע.ת.1 נהג אופנוע משכך מסופקני באם אכן הפרשי הגובה אכן אפשרו לע.ת.1 שדה ראייה לעבר רגלי נהג הג'יפ, כאשר נשאל על כך ע.ת.1 בחקירה הנגדית "הרכב שלי הוא 1.49 מ', האופנוע שלך 1.26 אתה בגובה שלי, אם תשב וגם אם תעמוד תגיע ל-2.10, ברגע שאני יושב בג'יפ הכיסא נמוך אני יורד 40 ס"מ למטה, איך אתה יכול לראות רגל?" השיב "אני לא יודע, אני לא מודד. זה אופנוע גבוה מכל האופנועים שיש לנו" (עמ' 6 ש' 3-6) ואף בהמשך הוסיף "לא יודע מה גובה האופנוע" (עמ' 6 ש' 11-12), איני יכול לקבל תשובה זו כאשר עורך הדו"ח אינו מספק תשובה מספקת מלבד היות האופנוע אותו נהג בעל מאפיין הגובה הגבוה ביותר מצי אופנועי משטרת התנועה, על מנת להטיל אחריות פלילית על ע.ת.1 היה לספק נימוק משכנע כיצד הבחין בעבירה על אף הפרשי הגובה בין הרכבים.

ב. אל הפרשי הגובה בין הרכבים כפי שפורט לעיל מצטרף נדבך המרחק אשר היה בין הרכבים שדי בשני נדבכים אלו בכדי לזרוע את הספק הסביר שכן, הגובה בין הרכבים המדובר בשני נתיבים נפרדים עם קליטת העבירה לראשונה כאשר ע.ת.1 נסע בנתיב שני מימין והנאשם על נתיב שלישי מימין (שניהם מתום 4 נתיבים) כאשר העבירה נקלטה ע"י ע.ת.1 דרך חלון אחורי ימני וקדמי (ת/1) ורק כאשר התקרב ונעמד על רגליות אופנוע, תוך כדי תנועה במהירות של 90 קמ"ש (עמ' 5 ש' 28-30) הבחין בנאשם כאשר אצבעות יד ימינו מונחות על גבי צג המכשיר. איני רואה כיצד ניתן להבחין בבירור בידיו של הנאשם בגובה ברכיו כשהוא ישוב לאור הפרשי הגובה בין הרכבים וכן, לאור המרחק אשר אילץ את ע.ת.1 להיצמד לרכב הנאשם על מנת לוודא העבירה ובפרט, כאשר ע.ת.1 נוהג אופנוע בכביש 1, במהירות של 90 קמ"ש וכשהוא עומד על רגליות האופנוע ועליו להיות קשוב לתנאי הדרך ולמהירות אשר עלולה לגרום להתהפכותו, חלילה.

ג. כפי שצוין, אף מהירות הרכבים עת נקלטה העבירה ע"י ע.ת.1 זורעת בלבי אי וודאות בדבר יכולתו של ע.ת.1 לצפות בזמן אמת כי אכן נעברה העבירה.

2. כל הנימוקים לעיל מקימים בלבי ספק האם אכן נעברה העבירה המיוחסת לנאשם.

3. **לאור כל האמור לעיל, החלטתי לזכות את הנאשם ולו מחמת הספק.**

המזכירות תעביר החלטה זו לצדדים.

זכות ערעור כדן.

ניתנה היום, כ"א אדר א' תשע"ט, 26 פברואר 2019, בהיעדר הצדדים